

Mattias Söderberg fem år efter Parisaftalen: Klimafejring skal følges op med klimahandling

Altinget

Af Mattias Söderberg

11. december 2020

KOMMENTAR: 2020 er ikke kun året, hvor vi kan fejre Parisaftalens femårsjubilæum. Det er også det år, hvor alle lande ifølge aftalen skal revidere deres klimaplaner. Men flere lande har desværre ikke tænkt sig at gøre mere, end hvad de allerede har planlagt.

Den franske udenrigsminister, Laurent Fabius, præsident Francois Hollande og FN's generalsekretær, Ban Ki-moon, fejrer enighed om Parisaftalen til FN's World Climate Change Conference i 2015

Lørdag er det fem år siden, at den globale klimaaf tale blev vedtaget i Paris.

Den såkaldte Parisaftale har fået stor omtale. Aftalen bliver i mange tilfælde brugt som et pejlemærke for politik, lovgivning og internationale aftaler. Parisaftalens effekt er dermed uomtvistelig. Men det vigtigste element i Parisaftalen er ikke de konkrete forpligtelser, som er skrevet ind, men aftalen om kontinuerligt at øge ambitionen.

I løbet af de fem år, der er gået, siden Parisaftalen blev vedtaget, er der løbende kommet nye foruroligende rapporter. Koncentrationen af CO₂ i atmosfæren stiger, og de klimarelaterede katastrofer bliver hyppigere og mere dramatiske. I Folkekirkens Nødhjælp hjælper vi vores partnere med klimatilpasning og initiativer, der kan reducere udledningerne af drivhusgasser.

En tredjedel af vores projekter har allerede et klimafokus, og i takt med den voksende klimakrise vil jeg tro, at klimatilpasning ville fylde mere og mere i udviklings- og nødhjælpsarbejdet.

Mange forskere bliver mere tydelige i deres anbefalinger, og budskabet om hurtig klimahandling står klart. Det er netop derfor, Parisaftalens ambitionsmekanisme er så vigtig. Den går ud på, at alle lande hvert femte år skal revidere sine nationale klimaplaner. Denne proces skal gerne lede til et øget ambitionsniveau.

2020 er ikke kun året, hvor vi kan fejre Parisaftalen. Det er også et af de år, hvor alle lande skal revidere deres klimaplaner. Der er dog stor forskel på de planer, der bliver indsendt til FN. Nogle lande, som for eksempel det lille afrikanske land Rwanda, har taget klimakrisen alvorligt. Rwanda vil skruer op for både den grønne omstilling og

klimatilpasningen. Men der er desværre også lande, der slet ikke har fulgt med i forskernes klimaanalyser. Det er for eksempel Japan, der er et af de lande, som har den største udledning af drivhusgasser. Men landet har desværre ikke tænkt sig at gøre mere, end hvad de allerede har planlagt.

Indtil videre er der få lande, som har lavet sine planer, og selv om mange planer vil trille ind i de kommende uger, vil der også være en lang række lande, der først kommer på banen næste år. Det inkluderer USA, som forventes at genindtræde i det globale klimasamarbejde med Joe Biden som præsident.

Alle lande er opmærksomme på de andre landes klimaengagement. Det handler nok om, at landene vil sikre, at deres bidrag er en del af en samlet ambition. Det er specielt vigtigt for de fattigste og mest sårbare lande. Det er deres fremtid, der er på spill, hvis det samlede globale engagement ikke er højt nok.

Hvis det langsigtede mål i Parisaftalen, om at den globale temperatur ikke må stige med mere end 1,5 grad, skal være realistisk, skal alle lande øge ambitionen i de kommende år. Lørdag kan vi fejre, at det internationale klimasamarbejde leverede en fælles og forpligtende klimaafnede for fem år siden. Når vi har fejret færdigt, er det igen tid til at trække i arbejdstøjet og sørge for, at aftalens flotte ord også bliver til konkret handling.

Mattias Söderberg (født 1974) arbejder som klimarådgiver i Folkekirkens Nødhjælp og er formand for klimaarbejdet i ACT Alliance, Folkekirkens Nødhjælps globale alliance med medlemmer i 140 lande. Kommentaren er alene udtryk for skribentens egen holdning.